

Tuần Báo Vô Vi

29 tháng 1 năm 2012

Số 66

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Thường người đã hành pháp Vô Vi nhưng thiếu kiên nhẫn tự bỏ cuộc, bị đời nhồi mới trở lại Vô Vi rồi họ sẽ cảm nhận ra sao ?
- 2) Làm người tự biết mình nhiều hơn có phải không ?
- 3) Những người thiếu trí hay phê phán và tức tối thì phải làm sao ?
- 4) Hiện nay bạn đạo được có một nơi kang trang trật tự, hướng về Trời Phật để tu học, Bé nghĩ sao về việc này ?
- 5) Những người tham thiền để làm gì ?
- 6) Hôm nay là ngày của cuộc sống chung, Bé cảm thấy mọi người ra sao ?
- 7) Hôm nay là ngày cuối của sự hợp mặt giữa Bé và bạn đạo Montreal sắp chia tay Bé có buồn không ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 21 tháng 6 năm 1993 1) Hỏi : Thường người đã hành pháp Vô Vi nhưng thiếu kiên nhẫn tự bỏ cuộc, bị đời nhồi mới trở lại Vô Vi rồi họ sẽ cảm nhận ra sao ? Đáp : Thưa, người tu phản đạo, đương nhiên phải trở về đời, thì thật sự được nhồi nhiều hơn, nhiên hậu mới thấy rõ đường đi của Vô Vi là giải mở mọi nạn tai, từ trong tâm thức cho đến bên ngoài. Trở về với Vô Vi lại cảm thấy âm cúng hơn. Kệ: Hướng tu chẳng có giận buồn lo Thanh thoát Vô Vi chẳng dằn dò Uỷển chuyển chơn hồn thanh đạt pháp Dở hay cũng bởi tự mình vô.	Ngày 22 tháng 6 năm 1993 2) Hỏi : Làm người tự biết mình nhiều hơn có phải không ? Đáp : Thưa phải, chính mình còn sống phải biết được việc làm của chính mình, tâm thân rõ rệt, đó là bằng chứng tự thức tâm. Nếu làm người mà không tự hiểu việc của chính mình đã và đang làm, thì tâm ma dễ thúc dục cho mình làm sai. Kệ: Chuyển luân luân chuyển hoài hoài Ý thức Trời cao khó chuyển sai Mãi mãi bèn lòng tâm nhịn nhục Thanh bình chơn thức chẳng còn sai.
Ngày 23 tháng 6 năm 1993 3) Hỏi : Những người thiếu trí hay phê phán và tức tối thì phải làm sao ? Đáp : Thưa, những người thiếu trí hay phê phán và tức tối thì phải niệm Phật và làm Pháp Luân Thường Chuyển nhiều hơn, dần dần sẽ được ổn định và nhịn nhục hơn. Kệ: Tâm vui chẳng có giận mê hờn Trí tuệ khai minh rõ chánh on Quên động về tịnh tâm hiểu đạo Trí sáng tâm minh trí quy hườn.	Ngày 24 tháng 6 năm 1993 4) Hỏi : Hiện nay bạn đạo được có một nơi kang trang trật tự, hướng về Trời Phật để tu học, Bé nghĩ sao về việc này ? Đáp : Thưa, bạn đạo khắp năm châu có cơ sở tu học trật tự là điều không nghĩ bàn được. Tận tâm hướng về chơn lý, thì chơn lý sẽ ân ban mỗi ngày mỗi tốt đẹp hơn. Nếu không có thiện tâm tu học thì mỗi ngày sẽ lụn bại hơn, cũng là một gương lành chứng minh cho những người đã và đang dần thân tu học, tiếp tục trong hành trình tiến hóa. Kệ: Ban ơn tận độ trí nhơn hòa Chuyển thức bình tâm tự thiết tha Cứu độ nhơn sanh đồng chuyển tiến Thành tâm phục vụ sống vui hòa.
Ngày 25 tháng 6 năm 1993 5) Hỏi : Những người tham thiền để làm gì ? Đáp : Thưa, những người tham thiền để đạt được giây phút nhập định thì mới cảm thấy thanh nhẹ. Khi nhập định được thì óc mới sáng, tâm mới minh, có thể nghe được những siêu âm trong lúc nhập định, sung sướng và hạnh phúc vô cùng. Người đời nhận được pháp tu là quý, phải tận tâm thực hành chơn pháp thì mọi sự sẽ được yên vui. Kệ: Tham thiền nhập định tự rèn trui Thanh thoát an vui rõ đạo mùi Dứt khoát trần tâm không bận bịu An nhàn thanh nhẹ thật là vui.	Ngày 26 tháng 6 năm 1993 6) Hỏi : Hôm nay là ngày của cuộc sống chung, Bé cảm thấy mọi người ra sao ? Đáp : Thưa, Bé cảm thấy mọi người đều vui, muốn Bé sống lâu hơn, có dịp bàn bạc bất cứ đề tài nào của cuộc sống. Bé cũng cầu mong được khỏe mạnh, để đi theo tinh thần phục vụ của Bé cho đến cùng. Bé tin tưởng rằng những bạn kính yêu của Bé sẽ được vui và an lạc hơn. Kệ: Tâm tu đỡ bớt sân si động Giải tỏa phiền ưu giải pháp phòng Thức giác bình tâm quy hội sáng Chẳng còn động loạn chẳng còn mong.

Ngày 27 tháng 6 năm 1993

7) Hỏi : Hôm nay là ngày cuối của sự họp mặt giữa Bé và bạn đạo Montreal sắp chia tay Bé có buồn không ?

Đáp : Thưa, Bé ôm ấp tình thương sống động của mọi người đã và đang hướng về Bé, Bé luôn luôn mong ước mọi người giữ vững tinh thần phục vụ cho chung như Bé. Bé nhận được câu hát thấm thía nhắc nhở tâm linh giải thoát của bạn đạo, Bé rất cảm động trong giây phút sắp kết thúc. Cuối cùng sự đóng góp của bạn đạo cũng đều có tâm đóng góp cho chung, thật một việc làm có ý nghĩa, cảm động lòng Trời.

Kệ:

Một lòng khai triển tình thương tiến
Phục vụ tận tình giúp giải phiền
Nhơn loại cùng tu xuyên giấc mộng
Cùng tu kết hợp tạo bình yên.

Luận Đạo III (tiếp theo)

...

Bạn đạo: Sao gọi là trả bài? Sao là thuộc bài?

Thầy: Trả bài hén. Khi không chuyện đâu của người ta, rồi ông chồng ông đổ lỗi cho mình, phải tức không? Ông ra cái bài đó. Mà nếu mình là người tu, mình phải chấp nhận rằng cái bài này của ông Trời sắp đặt cho tôi học. Học cái gì đây? Học cái nhẫn, phải không? Bây giờ tôi làm vợ, làm mẹ mà tôi thiếu nhẫn, nó mới có bài mới cho tôi hoai. Còn nếu tôi hoàn toàn nhẫn, nó ra bài khác. Cái này khi không nó đổ thừa tôi. Tức không! Thấy không? Nhưng mà nếu mà tôi tức, tôi là người thiếu nhẫn, tôi học chữ nhẫn mà, bây giờ tôi phải trả bài, tôi học cái nhẫn. Trả bài là thế nào? Người ta chửi tôi, tôi cười, thấy không? Tôi mới diễn đạt cái sự họ chửi tôi, không phải sai lầm, thấy không? Anh chửi em rất đúng vì em muốn có những bài học như thế này. Bài học bữa nay đã đến với em rồi, em phải trả bài cho anh biết rằng chữ nhẫn này càng ngày càng sáng suốt. Phải nhẫn mới kết luận được cái bài vở này, nếu không nhẫn là không có trả bài, thấy chưa? À! Thì cái bài kia, ông thầy kia ông vui rồi, ông nói “Chu cha! Hay quá, có em anh mới học luôn nữa chữ nhẫn, bây giờ mới thấy rõ cái lỗi của anh”, thấy không? Đó kêu bằng trả bài. Trả bài là nó quân bình hết đôi lưỡng, hai phương diện phải quân bình, hai bên phải thông cảm kêu bằng trả bài. Hai bên chưa thông cảm là bài chưa trả, còn giận. Ngồi tính hoai, tính không ra, tức quá (Thầy cười) nên chưa trả bài, thấy chưa?

Có nhiều người trả bài ba năm mới trả xong một bài học vợ chồng, ba năm, còn thấy ít thắm mẹ gì; cứ trả, còn không cứ xem ...ba năm chưa có mình. Bây giờ cứ kéo ra biết bao nhiêu bài vở, mấy năm trời chưa có xong hết trọn. Mình thấy mình làm biếng hà, thấy mình làm biếng thì học trò không có ngoan, làm biếng, có trường không chịu học. Vợ chồng là trường học, trường học giáo dục siêu đẳng chứ không phải tầm thường. Tức chồng mà bỏ đi tu là trường học siêu đẳng, mà tu rồi muốn trở lộn lại, biết được đấng Cha lành rồi thấy mình là học trò làm biếng bỏ chạy, thấy không? Thấy học trò làm biếng bỏ chạy. Nếu mà hồi đó mình học mình thông cảm cho hai bên rồi, bây giờ mình mới cứu nhân độ

thế. Cho nên bà Quán Âm Thị Kính bà học thẳng trong chùa. Khi không người ta giao cho đứa con, gieo họa cho bà mà bà cũng nhận. Bài học là bà phải nhận, bài vở bà thùng thẳng bà làm. Bà niệm Phật để bà học nhẫn. Cho nên bà niệm Phật, niệm tới giờ phút cuối cùng, chữ nhẫn bà đạt thành bà mới tiến tới chức vị từ bi, thấy chưa? Mình ở trong gia đình chỉ học có chữ nhẫn mà tới bây giờ không chịu học, thấy không? Rồi có nhiều người vợ đi thừa chồng, chồng đi thừa vợ, thừa với bạn bè là thừa với ông Trời. Nói Trời ơi! Anh sao mà anh khó quá. Rồi tại sao lúc này bà khó quá. Đi thừa với bạn bè là thừa với ông Trời. Đó, (Thầy cười) bạn bè là ông Trời. Mình là học trò làm biếng chứ không có gì hết, rốt cuộc không có gì hết. Thấy nó nhiều người nó hung hăng lắm, nó chửi vợ nó “Tao mà tiếp tục lấy mày cũng như tao lấy mẹ tao”, dám nói vậy đó. Chính tôi chứng kiến nhiều gia đình như vậy, dám nói cái câu đó. Rồi coi sao, bữa sau cũng hết. Tôi nói vậy dẫn mẹ đi chơi sao? Không biết tại sao cái miệng tôi nói kỳ vậy. Nó không thấy cái bài học của nó. Nó không thấy bài học của nó, làm sao nó trả bài. Rồi cắt nghĩa cho nó hiểu. Trả bài thì cái tâm nó an, tư tưởng nó quân bình, thấy không? Hai bên nó hòa hợp là bài vở xong có gì mà lộn xộn nữa. (Thầy cười) Rồi nó thấy gia đình nó là thiên đàng, gia đình nó là gốc tình thương, thấy không? Gia đình nó là nơi cội mở và diu dắt những tâm linh đang bị chôn vùi trong sự động loạn, thấy chưa? Cho nên mình phải xây dựng cho gia đình tốt cứu người ta để cứu sinh. Bởi vì mục đích mình lập hạnh cứu sinh, mục đích mình muốn tới bến giác và ảnh hưởng mọi người tới bến giác thì tại sao đồ khí cụ mình có mình không áp dụng, mình không khai triển. Nếu mình khai triển là được rồi, thấy không? Nhưng mà rất khó, phải hết sức kiên nhẫn mới học được.

Cho nên tu ở đây nhờ có điển thanh là thấy rõ, (Thầy cười) chớ cái khác cũng khó thấy.

Thầy: Nguyễn thành Luân, Nguyễn thành Long ăn bún ra thì rồi.

Bạn đạo: “Thu vô rồi cũng giải ra
Bún dài tuy ngắn nhưng hòa hự không”

Thầy: Cái khác có không? Đứa nào có thì làm, còn không có thì thôi.

Bạn đạo: “Bún chay không điển trường chay
Tình thương Thượng Đế mãi hoài thắm tươi”

Thầy: Rồi người khác. Bây giờ tới cô Tuyền.

Bạn đạo: “Muốn nhiều ít điển tại ta
Nhiều điển cho ta khí lành về Cha”

Thầy:

“Bún thì dai tình lại bỏ

Cuộc đời lỡ cỡ thương yêu”

Thầy không, hai câu đó đủ rồi:

“Bún thì dai tình lại bỏ

Cuộc đời lỡ cỡ thương yêu”

Ai cũng ở trong đó không, thầy không? Không thương Thượng Đế cũng chưa tới được. Vợ chồng cũng chưa biết trọn lành thương yêu, thấy chưa? Nó mới đúng với bữa ăn này đây.

Bạn đạo: Nghe hợp lý quá.

Thầy: Học được ngay thầy không.

“Bún thì dai mà tình lại bỏ

Cuộc đời lỡ cỡ thương yêu” (Thầy cười).

Mai ăn nữa đây. (Thầy cười) Bún nó thực tế vậy đó, phải không?

Bạn đạo: Thành ra con nghĩ hoài con nghĩ không tới. (Thầy cười).

Thầy: Cái chuyện dễ quá, mầy nghĩ cao nói chuyện trật lất hà. Mai có thể ăn nữa chưa có xong, mai còn ăn sáng nữa rồi một cũng phải ăn sáng nữa, nó đương lỡ cỡ thương yêu. (Thầy cười). Rồi, giờ nó hết rồi nó trọn lành nó khỏi ăn sáng nữa. Mai nó phải ăn, một nó phải ăn nữa. Nay tu nữa, mai phải tu nữa, còn lỡ cỡ chưa đi tới đâu, phải không?

Nhưng mà biết mình thanh tịnh ngay chớ nó nói chuyện thiếu gì, nghe vui lắm. Ăn cái gì cũng có câu chuyện ở trong này hết à. Càn khôn vũ trụ móc ra đủ hết trời không thiếu, biến hóa vô cùng tận, chút xíu vậy chứ biến hóa vô cùng tận.

Bạn đạo: Cho con thử đọc coi nó thành câu không thầy:

Cha sanh có bữa tu nhiều.

Cho con hỏi hiểu, học điều dở hay.

Thầy: Bao nhiêu đó thôi. Cái giải trí đây á để bạn hữu khắp năm châu phê bình chứ mình đâu có quyền phê bình. Hề anh nói ra người ta mới phê bình, khắp năm châu nó nghe nó phê bình, ráng chịu. Bữa nay là ăn ... (Thầy cười).

Bạn đạo: Thơ tự do mà anh Thắng.

Bạn đạo: Thơ lục bát chứ đâu có tự do.

Thầy: Thích, nó mới ăn mới nuốt xuống được, không thích ai nuốt, thương yêu mà. Cho nên “Bún thì dai mà tình lại bỏ, cuộc đời lỡ cỡ thương yêu”.

Bạn đạo: “cuộc đời lỡ cỡ thương yêu” đầy đủ ý nghĩa hết á. Mình có thương bún mình mới ăn được chứ.

Bạn đạo: Lúc trước con nghe Thầy giảng trong cái tết này Thầy giảng...

Thầy: Đói bụng đưa cục cơm, yêu tôi, tôi có yêu ông đừng có tới nói chuyện với tôi, ăn xôi rồi nói gì nói, phải yêu không?

Bạn đạo: Thầy có cuốn băng nào thầy giảng trong bữa ăn cũng có Thượng Đế đó Thầy, Thầy giảng cho tụi con thêm.

Thầy: Kiểm bữa ăn là có Thượng Đế là vậy đó. Tại mình không chịu học bài, bài học ra rần rần. Sáng suốt giận rồi, cái gì cũng là bài học, nó kết. Cái gì cũng bài học hết.

Bạn đạo: Hồi xưa tụi con bị nhầm lẫn, nhầm lẫn trong triết lý Phật giáo, tất cả phải tránh cái này phải tránh cái kia, tránh cái này, tránh cái nọ nhưng rốt cuộc những cái đó là bài học mình không biết.

Thầy: Trái cam, trái bôm đẹp biết mấy, thơm ngon hãnh diện biết mấy nhưng mà nó phải hòa tan với mọi nơi mọi giới nó mới được yên, thấy chưa? Trái bôm này nè, ngon không? Bận ngọt bằng nó không? Thấy thua không? Nhưng mà nó phải hòa tan các nơi các giới rồi nó mới được yên, hiểu không? Thân tâm hòa tan các nơi, các giới, nó mới được yên. Còn mình tu mình không chịu phân thân, trách này, trách kia, trách nọ, làm sao tiến. Cảnh của anh là cảnh của tôi, cảnh của chị là cảnh của tôi, thấy không? Phải hòa tan đó mới tiến hóa được. Cảnh của tôi khác, cảnh của anh khác, chưa chịu hòa tan. Trái cam, trái bôm nó biết làm việc hòa tan mà mình không biết làm. Mình thua nó xa lắm, chia sót thương yêu hòa tan, chia sót thương yêu hòa tan, nhiệm vụ của mình, bài học của Thượng Đế dạy, tâm các bạn chưa chịu chia sót, chưa chịu thương yêu, chưa chịu hòa tan. Con người với con người còn ganh tỵ với nhau làm sao có sự tiến bộ, thấy không? Thượng Đế dạy trong bài học, trong bữa ăn rất cao siêu tại mình không chịu học, còn tự ái còn độc tài tưởng tụi này nó phải phục vụ mình, tụi này nó dạy mình à, không phục vụ đâu.

Anh biết làm xôi không? Anh biết làm hột lúa không? Tưởng biết rồi. Anh mạnh hơn hột lúa không? Anh bóp nó nát nhưng mà nó mạnh hơn anh. Nó làm việc đời đời nó không ngưng. Nhưng mình làm việc một chút đời biểu tình lên lương,

thấy không? (Thầy cười). Cái đó kêu bằng điển ngọc, lúa gạo kêu bằng điển ngọc.

Bạn đạo: Việt Nam mình trọng lúa gạo chứ bên Mỹ nó không trọng lúa gạo. Vì lúa gạo bên đây là món ăn phụ của nó. Nó ăn bột mì.

Thầy: Phong phú về mọi mặt nhưng mà mặt nào cũng vậy học hết. Ăn rồi phải biết nghiền ngẫm, rồi biết thương yêu rồi mới thấy Thượng Đế, hiểu chưa. Ông già đó khôn lắm dạy đủ thứ khôn, dạy tinh vi chứ không phải dạy ba xạo như thầy giáo thế gian. Ăn bô biết bao nhiêu năm nhưng mà không biết trái bô làm gì? Bữa nay nói ra biết bô làm việc ngon hơn mình mà mình còn làm biếng. Tại vì mình

còn trọng bề ngoài; còn nó thực chất bề trong, cống hiến bề trong cho nhân quần chứ không cống hiến bề ngoài. Còn mình dẫu bề trong mà cống hiến bề ngoài thì mình chậm tiến. Cho nên đòi hỏi sự tận tâm của mọi người là vậy.

Cái đó là cái siêu khoa học đó. Người đời thì vui buồn lẫn lộn sanh ra đau khổ. Người đạo thì buồn vui phân minh để tiến hóa, mình tu tới thanh tịnh rồi phân minh thấy sung sướng.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Montreal ngày 29/12/1979)

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 21 tháng 7 năm 1973

Trùng tu thế cảnh chuyên hành tiên
Dẹp loạn nội tâm gác nỗi phiền
Thế sự nhơn tình hư thiệt giả
Tự khai tự tiến phát tâm liền

Bầu trời thế giới chẳng riêng
Của chung thiên hạ nối liền tử sanh
Chung quanh nối tiếp thừa hành
Kẻ khôn người dại kết thành cảnh mê
Loạn tâm khó nổi tiến về
Chơn như tự toại cảnh quê thiên đàng
Chạy theo thế cảnh bàng hoàng
Khai quang thế địa chẳng an chút nào
Phòng thân tự gánh tự rào
Phân cao phân thấp thân nào cũng thân
Sanh rồi lại diệt các tầng
Cùng chung luân chuyển hợp gần hợp xa
Vui hòa thế sự lập đà
Dựng xây cõi mở mới là người khôn
Hồn người vĩnh cửu sinh tồn
Thân người tạm bợ dập dồn thế sanh
Trí tâm uyển chuyển thừa hành
Sống nơi cõi tạm trước thanh phân lời
Đi đi lại lại ở đời
Đấu tranh cực nhọc trời ơi hỡi trời
Nắng mưa gió lạnh phân thời
Tứ mùa xoay chuyển mọi nơi điều hòa.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Bốn Mươi Lăm

ĐẠO ĐỊA NGỤC OẢN LUNG ĐỘI ĐÁ

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 9 tháng 12 năm Đinh Tị (1977)

Thơ

*Trọng đạo tôn sư đức nghiệp tuân
Điều hoa lạc điệp tổng quy căn
Tư nguyên niệm bản thông chân tính
Bội nghĩa vong ân hà túc luận.*

Dịch

Trọng đạo tôn sư nghiệp đức nên
Hoa rơi lá rụng thầy quy nguồn
Nhớ mong gốc gác thông chân tính
Bội nghĩa vong ân há lạm bàn.

Tế Phật: Năm Rắn sắp hết, mọi người đều nghĩ năm Ngựa tới sẽ thành công, đó chẳng qua chỉ vì muốn thành công nên cho rằng ngựa không dừng vó gắng gỏi¹ tiến lên. Ta hy vọng người đời qua năm mới thúc ngựa gia roi, nếu không ngựa chẳng ra ngựa, cạp chẳng ra cạp, tiếng hô sẽ giống như gió xuân qua tai ngựa, tu đạo nên học cái tính của con ngựa luôn luôn hướng về tinh thần vô địch không hề sợ sự trở ngại gian nan, còn như nếu buông bỏ, tới đâu hay tới đấy, một sớm thấy mình già nua hăn là có bốn ngựa cũng khó đuổi kịp. Bữa nay chuẩn bị đạo âm ty, Dương Sinh mau lên đài sen.

Dương Sinh: Con đã sẵn sàng, mời ân sư lên đường, không rõ bữa nay mình đạo thăm ngục nào.

Tế Phật: Sẽ tới Ngục Oản Lưng Đội Đá trực thuộc sự cai quản của Đệ Thất Điện. Chuẩn bị khởi

hành.... đã tới Địa Ngục Oản Lưng Đội Đá, Dương Thiện Sinh mau xuống đài sen.

Dương Sinh: Quả nhiên chỉ sau một sát na đã tới, khi ngồi trên đài sen ở trước Thánh Hiền Đường, nhắm chặt hai mắt giống như ngồi trên máy bay phản lực, chỉ nghe tiếng “vù” bên tai đã tới địa ngục.

Tế Phật: Người cũng giống như phi cơ ở giữa không trung, phải không có chướng ngại vật còn không nguy hiểm vô cùng, vì nếu sơ sẩy thì chỉ trong nháy mắt là rớt xuống vực sâu muôn ngàn trượng. Có thể nói chỉ cần một chút sơ ý xương thịt lập tức tan thành tro bụi vô phương tìm kiếm. Càng định được thần càng tăng thêm sự nhẹ nhõm, càng nhẹ nhõm càng dễ cất cánh. Do đó người ta lên hay xuống đều phải căn cứ vào sự quyết tâm, có quyết tâm mới đạt tới trạng thái ổn định lớn lao. Người đã tu tâm dưỡng tính, dù có lâm cảnh trận mạc cũng chẳng dễ dàng hốt hoảng. Còn nếu không tu, sự dọa lạc địa ngục xảy đến cũng chỉ trong một thoáng phút giây. Do đó khuyên người đời cần phải ổn định tâm trí, nhìn rõ phương hướng, dù cho có bị lạc vào chốn khói sương mê hồn trận cũng vẫn còn có tâm là kim chỉ nam. Nếu nắm vững được tâm, tự nhiên thành công trong mọi việc, ngồi trên tòa sen ở giữa chốn bụi bân nước nhơ được hẵn là phải có công phu về định thần tĩnh tâm mới có thể ngồi nổi, còn không chỉ cần một chút sơ sẩy sẽ bị mất hút nơi chốn vực sâu không đáy. Con có phúc khí mới có thể ngồi nổi, cho nên phải cố giữ gìn. Mau tới trước mặt Ngục Quan làm lễ ra mắt.

Dương Sinh: Xin tuân lệnh. Kính chào Ngục Quan cùng chư vị Tướng Quân, tôi là Dương Sinh thuộc Thánh Hiền Đường, bữa nay thầy trò chúng tôi

¹ Cố sức làm một việc gì.

phụng chỉ tới quý ngục thăm hỏi sự tình, kính xin Ngục Quan giúp đỡ phương tiện.

Ngục Quan: Hoan nghênh Tế Phật cùng Dương Sinh tới thăm, việc phụng chỉ viết sách là việc làm vô cùng quang vinh, mời hai vị vào trong ngục tham quan.

Dương Sinh: Cảm tạ Ngục Quan... phía trong các tội hồn đang làm việc, người lớn kẻ nhỏ đều đang khuôn những tảng đá, phải chăng quý ngục đang xây thêm phòng mới?

Ngục Quan: Trong này không xây thêm phòng mới, các tội hồn phải đội đá vì đó là một thứ hình phạt.

Dương Sinh: Các tội hồn khi khuôn đá, miệng lớn tiếng kêu than, cũng chẳng lấy làm lạ vì họ phải đội những tảng đá quá lớn, hai tay giữ chặt, mình khom khom giống như là đã kiệt sức, mỗi bước đi chỉ nhích được chừng một tấc. Có kẻ sức không chịu nổi, tảng đá rớt xuống đè nát mình hoặc đập xương chân, nằm chết ngất, âm binh múc nước xối lên tỉnh dậy, lại bê đá đội lên đầu tiếp tục đi. Hình phạt này đã có từ xưa, nay lại dùng phạt tội hồn kẻ cũng khá hữu dụng!

Ngục Quan: Những tội hồn này đang luyện “*thiết đầu công*” (công lực đầu sắt) vì họ là những kẻ lúc sống cứng đầu, cao ngạo, thích làm thầy đời, không yêu sự thanh cao, không tôn trọng đạo cho nên sau khi chết đều phải tới đây tu luyện.

Dương Sinh: Xin Ngục Quan cho gọi mấy tội hồn tới đây để tôi hỏi họ xem lúc sống họ đã phạm phải tội gì?

Ngục Quan: Hay lắm, để tôi truyền lệnh gọi mấy tội hồn tới đây để nó khai rõ những lỗi lầm lúc còn sống để làm bài học răn đời... các tội hồn đã tới, mời Dương Sinh tra hỏi.

Dương Sinh: Xin hỏi vì có gì lại phải tới đây đội đá?

Tội Hồn: Nói ra xấu hổ muôn phần, tôi lúc sống là giáo sư, liên lợi dụng uy tín sẵn có của mình mà dụ dỗ những nữ sinh có nhan sắc vào đường dâm ô. Lúc sống tuy chuyện xấu xa không bại lộ, nhưng sau khi chết lại khó trốn thoát khỏi con mắt thứ ba của Diêm Vương mặt sắt. Khi tới địa ngục âm binh cùng Diêm Vương các điện ra lệnh đánh tôi bằng roi, sau đó giao qua Đệ Thất Điện, Thái Sơn Vương thấy tôi khí giận bốc, tức dựng đứng, mắng tôi là quân súc sinh, làm thầy dạy người mà không giữ thân trong sạch, mà lại đi làm nhục nữ sinh, phán đầy tôi tại ngục công lưng đội đá, cắt đầu chẳng nổi.

Ngục Quan: Mi là thầy dạy học mà không biết liêm sỉ lại đi gian dâm với nữ sinh, tội mi quá ác. Giờ đây bắt mi đội đá cho đầu mi gãy gập, khí mi tiêu tan chẳng còn mặt mũi nào nhìn thấy ai nữa để cho hết còn xấu hổ. Khuyên những kẻ làm thầy ở thế gian, bất luận là đạo sư, giáo sư hay bách nghệ sư, sĩ nông công thương không có thầy truyền dạy ắt nghề chẳng tinh. Thầy trò như cha với con, nên lấy lễ mà đối xử, không được vượt ra ngoài khuôn phép mới mong tránh khỏi luật Trời trừng trị. Mời Dương Thiện Sinh tiếp tục tra hỏi.

Dương Sinh: Xin hỏi tội hồn, nhìn diện mạo nhà người cũng có vẻ tu hành, đầu lại cúi tặc, có sao còn phải vào đây “*luyện công*”?

Tội Hồn: Xin chớ mỉa mai tôi, đầu phải cúi tặc vì đội đá mà để tóc tôi có cảm giác đau nhức không chịu nổi. Lúc sống tôi là một kẻ sĩ học đạo, sau khi vào trường, đọc được ít kinh sách liền cho là mình đã đắc “*vô thượng tâm pháp*” gặp lão sư sở học kém tôi từ đó tôi tự phong tôi làm thầy, lại thường phê phán thầy trước mặt bạn cùng trường. Sau khi chết vì tôi đã từ lâu khinh thầy do đó mà bị âm sai áp giải xuống địa ngục. Sau khi bị Diêm Vương phán xử, tội của tôi là “*thụ sư chi đạo, bại sư chi đức*” (học đạo của thầy mà lại phá đức của thầy). Phàm thông hiểu kinh sách hẳn có thể đem chân lý dạy cho người chứ không được tự xưng là thầy một cách kiêu căng ngạo mạn. Nếu như không tuân theo lời khuyên này, ắt bị đầy tại ngục công lưng đội đá, hằng ngày phải gập mình đội đá đi đường cho tiêu tan ác nghiệp.

Tế Phật: Học sĩ có tài năng hẳn là chăm lo phát huy hết khả năng của mình, tự ngàn xưa đã có nhiều trường hợp trò giỏi hơn thầy. Nhưng còn kẻ kiêu căng tự cho là mình tài giỏi hơn thầy, nếu như tôn trọng đạo thì không thể chê trách thầy. Các loại nghề ở thế gian đều do các bậc thầy truyền dạy mới có thể thành công. Nhưng thế nhân giờ đây có nhiều kẻ quá hiện thực, học nghề chưa giỏi đã vội bỏ thầy bỏ trường để đi kiếm tiền, đối với thầy cũ vong ân bội nghĩa. Kẻ học đạo khoe tài lập dị, ham làm thầy đời, khoe danh khoe mẽ², đại phản thầy, phản đạo phải mau sám hối mới mong được miễn cái khổ công lưng đội đá.

Dương Sinh: Xin hỏi tội hồn vì có gì lại phải tới đây chịu khổ hình?

Tội Hồn: Tôi lúc sống đã giàu có lại thêm có tài biện bác, mỗi khi ở giữa đám đông thường khinh

² Phô bày để khoe cái bề ngoài nhưng thực chất không có gì.

khi kẻ nghèo, ý thế đè người. Mỗi khi nói ra là chữ mắng kẻ nọ kẻ kia, nói năng bừa bãi không chịu giữ mồm giữ miệng. Chỉ có phạm mỗi một tội này mà phải tới đây chịu hình phạt, lòng tôi có chút không phục, kính mong Phật Sống Tế Công hãy nhân danh là người nắm đạo công bằng biện giải giùm tôi.

Tế Phật: Hay lắm hay lắm nhưng hãy đưa tiền đây ta mới nói, không có tiền lời nói không có kí lô nào cả, chẳng ai chịu nghe, nếu như có tiền ta có thể nói nhỏ với Ngục Quan giảm bớt tội cho ngươi.

Tội Hồn: Đa tạ sự giúp đỡ của ngài, hiện tại tôi không có mang tiền theo, để lại hết ở trần gian bị con cháu tiêu hoang phá hoại, bây giờ làm sao tôi lo nổi?

Tế Phật: Thực chẳng khác gì mộng huyễn, “*Hữu tiền hữu thế nhân đè đầu, vô tiền vô thế tự thui đầu*” (Có tiền có thế người cúi đầu, không tiền không thế mình tự gục đầu). Ai bảo người sống kiêu ngạo, như nay tiền tài và thế lực ở đâu? Lại còn phải đưa đầu đội đá để gột rửa lỗi lầm.

Ngục Quan: Mi quá ác độc, lúc này còn nghĩ dùng thế lực đè người. Diêm Vương mặt sắt có dùng tiền mua chuộc cũng chẳng được nào. Vừa rồi Tế Phật

mĩa mai châm chọc mi, mi có biết không? Từ rày về sau chớ có nói xàm, trái lệnh sẽ bị tăng thêm hình phạt.

Tế Phật: Đường đời dành ba phần đường cho người đi, không thể độc chiếm một mình mình đi, người chẳng thể vĩnh viễn cao cao ở trên chỉ cần một sớm thất thế, thất lợi là người bỏ hết. Nếu như lại quá khinh người, kiêu ngạo không chịu cúi đầu hẳn là sau khi chết chẳng thể tránh khỏi gục đầu dầu mặt. Đã tới giờ, xin cáo từ Ngục Quan, chúng tôi sửa soạn trở lại Thánh Hiền Đường.

Dương Sinh: Đa tạ Ngục Quan. Chúng tôi đã phiền nhiều chư vị Tướng Quân quá nhiều, xin cáo biệt.

Ngục Quan: Lệnh cho các Tướng Quân hàng ngũ chỉnh tề đưa tiễn.

Tế Phật: Dương Sinh mau lên đài sen.

Dương Sinh: Con đã sẵn sàng, xin ân sư trở lại Thánh Hiền Đường....

Tế Phật: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hôn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

